

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 220/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Csp 23/2017, postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 225/2019 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 252/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 29. marca 2022 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Csp 23/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“), postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 225/2019 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 252/2020 (ďalej aj „napadnuté konanie najvyššieho súdu“). Navrhujú v napadnutom konaní najvyššiemu súdu prikázať konať bez zbytočných prietahov a domáhajú sa priznania primeraného

finančného zadosťučinenia každému zo sťažovateľov jednotlivo v sume 4 250 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. V konaní vo veci samej majú sťažovatelia procesné postavenie žalobcov vo veci podanej žaloby (na okresnom súde podanej 20. februára 2017, pozn.) o určenie, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru je bezúročná a bez poplatkov. K priebehu napadnutých konaní uviedli, že proti rozhodnutiu prvoinštančného okresného súdu podali (14. januára 2019, pozn.) odvolanie, pretože nesúhlasili so závermi okresného súdu v ich veci. Odvolanie bolo spolu so spisom predložené krajskému súdu 20. augusta 2019 a rozhodnuté o ňom bolo potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 225/2019 zo 16. júla 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu zo 16. júla 2020“). Proti rozsudku krajského súdu zo 16. júla 2020 podali sťažovatelia dovolanie, ktoré bolo najvyššiemu súdu spolu so spisom predložené 26. novembra 2020.

3. Sťažovatelia uviedli, že predmetný spor patrí do bežnej rozhodovacej činnosti súdov a tiež nie je možné ho považovať za právne či skutkovo zložitý. Dodali, že sa v priebehu napadnutého konania vždy správali tak, aby potreba ochrany ich práv bola naplnená právoplatným rozhodnutím vo veci v čo najkratšom čase, boli aktívnou stranou sporu. Poukázali tiež na to, že predmetný spor má pre nich značný ekonomický, ako aj satisfakčný význam.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia namietajú nehospodárnu, neefektívnu a nesústredenú činnosť okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu v napadnutých konaniach. Argumentujú neprimeranou dĺžkou napadnutého konania, keď poukazujú na to, že od podania žaloby (20. februára 2017, pozn.) až do podania ústavnej sťažnosti nebola odstránená ich právna neistota, a to aj pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách konania. Svoju argumentáciu podporujú aj poukazom na to, že na najvyššom súde je vec už viac ako jeden rok (od 26. novembra 2020, pozn.) bez toho, aby najvyšší súd rozhodol o nimi podanom dovolaní. Majú za to, že vo veci nevykonali žiadne úkony smerujúce k rozhodnutiu, teda že je vo veci úplne nečinný.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 47 charty v napadnutých konaniach okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu a krajského súdu:

6. Ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že sťažovatelia svoju prvú ústavnú sťažnosť týkajúcu sa namietaného porušenia označených práv postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v napadnutých konaniach doručili 20. augusta 2020, o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 492/2020 z 22. októbra 2020 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Následne 25. novembra 2020 sťažovatelia doručili v poradí druhú ústavnú sťažnosť, ktorou namietali prietahy v napadnutom konaní okresného súdu, o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 599/2020 zo 17. decembra 2020 tak, že ju odmietol ako neopodstatnenú. V tretej ústavnej sťažnosti doručenej 23. decembra 2020 sťažovatelia opätovne namietali porušenie označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní. O ústavnej sťažnosti bolo rozhodnuté uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 59/2021 z 11. februára 2021 tak, že bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Sťažovatelia 2. septembra 2021 ústavnému súdu doručili v poradí štvrtú ústavnú sťažnosť, v ktorej sa domáhali vyslovenia porušenia označených práv postupom okresného súdu a krajského súdu (ako aj najvyššieho súdu, o tom však v nasledujúcom bode, pozn.) v ich napadnutých konaniach. Ústavný súd o nej rozhodol tak, že ju uznesením č. k. IV. ÚS 543/2021 z 21. októbra 2021 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Predmetom tohto konania je teda v poradí už piata ústavná sťažnosť sťažovateľov, v ktorej namietajú porušenie identických práv postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach.

7. Z už uvedených skutočností a zo samotnej rekapitulácie priebehu napadnutého konania okresného súdu a krajského súdu (ako vyplýva aj z obsahu ústavnej sťažnosti, pozn.) je zrejmé, že v čase podania tejto ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (29. marca 2022, pozn.) už okresný súd ani krajský súd svojím postupom v napadnutých konaniach nemohli porušovať základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže napadnuté konania vedené okresným súdom a krajským súdom boli v tom čase už právoplatne skončené (spis sa od 26. novembra 2020 nachádzal na dovolacom súde, pozn.) a právna istota sťažovateľov v súvislosti s konaním o ich žalobe už bola nastolená, čo ústavný súd konštatoval aj vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach. Sťažovatelia prezentujú procesne nenáležitý záver, že podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyvoláva stav právoplatne neskončenej veci (obdobne IV. ÚS 543/2021). S poukazom na uvedené preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv postupom najvyššieho súdu:

8. Na tomto mieste ústavný súd v prvom rade považuje za vhodné upriamiť pozornosť na to, že predmetnou ústavnou sťažnosťou sa sťažovatelia opakovane domáhajú vyslovenia porušenia označených práv postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní. Prvýkrát vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv postupom najvyššieho súdu rozhodol ústavný súd svojím uznesením č. k. IV. ÚS 543/2021 z 21. októbra 2021, a to tak, že ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Sťažovatelia teda s odstupom len približne piatich mesiacov opätovne namietajú existenciu prietahov v postupe najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

9. Ústavný súd preverovaním aktuálneho stavu napadnutého konania najvyššieho súdu prostredníctvom informačného centra najvyššieho súdu a tiež okresného súdu zistil, že najvyšší súd už medzičasom v rámci dovolacieho konania rozhodol uznesením č. k. 7 Cdo 252/2020 z 31. marca 2022, ktorým dovolanie sťažovateľov odmietol. Na základe uvedeného je možné uzavrieť, že najvyšší súd o podanom dovolaní sťažovateľov rozhodol v priebehu šiestnástich mesiacov

od predloženia dovolania (26. novembra 2020, pozn.) a navyše len dva dni po doručení tejto opakovanej ústavnej sťažnosti.

10. Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietáhov, resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. I. ÚS 156/2019).

11. V súlade so svojou konštantnou judikatúrou ústavný súd zároveň uvádza, že nie každý zistený prietáh v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 550/2020). S poukazom na už uvedené východiská tak ústavný súd pristúpil k posúdeniu ústavnej sťažnosti sťažovateľov.

12. Na tomto mieste je nevyhnutné opätovne poukázať na skutočnosť, že najvyšší súd už v rámci konania o podanom dovolaní sťažovateľov rozhodol. K námietke sťažovateľov týkajúcej sa nevykonania úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci ústavný súd poukazuje na to, že úlohou najvyššieho súdu bolo v prvom rade posúdiť prípustnosť podaného dovolania, teda posúdiť, či sťažovateľmi podané dovolanie spĺňa požiadavky na to, aby následne najvyšší súd mohol pristúpiť k meritornému prieskumu nimi napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Navonok sa síce môže javiť, že najvyšší súd vo veci nekonal, avšak uvedený „pohľad na vec“ by bol značne skresleným a zjednodušujúcim nazeraním na činnosť najvyššieho súdu v rámci dovolacieho konania. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil záver, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáhoch. V okolnostiach veci preto dospel ústavný súd k záveru, že uvedené obdobie približne šesťnástich mesiacov, ktoré najvyšší súd potreboval na rozhodnutie o podanom dovolaní, nepredstavuje (aj vzhľadom na charakter dovolacieho konania, pozn.) ústavnoprávne neudržateľné časové rozpätie pre vydanie rozhodnutia v dovolacom konaní, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovalo ústavnému súdu dospieť k záveru o porušení sťažovateľmi namietaných práv v ústavnoprávne relevantnej intenzite.

13. S poukazom na všetko uvedené tak ústavný súd v prípade napadnutého konania najvyššieho súdu nedospel k záveru, žeby sa v rámci neho najvyšší súd svojím postupom dopustil porušenia sťažovateľmi namietaných práv, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2022

Miloš Maďar
predseda senátu